ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΑ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ ΚΟΝΑΝ ΝΤΟΎΛ

Η ΝΕΚΡΑΝΑΣΤΑΣΙΣ ΤΟΥ ΣΕΡΛΟΚ ΧΟΛΜΣ

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

Ι τρεῖς φίλοι ξαναγύρισαν στὴν τραπεζαρία καὶ κάθησαν στὴ θέσι τους.

—Βγῆκε τὸ κοκκαλάκι, ἐπὶ τέλους! εἶπε ὁ Οὔιμβολδ. Πῶς βρέθηκε τὸ ἀναθεματισμένο, στὸ ψαχνὸ κομμάτι ποὺ πῆρα; Ἄς εἶνε. Πρέπει τώρα, ἀγαπητή μου Ἔδιθ, νὰ τσιγκρίσουμε τὰ ποτήρια μας ἐπὶ τῇ εὐκαιρίᾳ τῆς.... διασώσεώς μου! Ἂν μ' ἀγατᾶς, θ' ἀδειάσης τὸ ποτῆρι σου ὡς τὴν τελευταία σταγόνα!

—Πίνω στὴν εὐτυχία καὶ στὴν ἀγάπη μας! εἶπε ἡ Ἔδιθ, σηκώνοντας τὸ ποτῆρι της.

Ὁ Σέρλοκ ἄκουσε τὸν ἐλαφρὸ θόρυβο ποὺ ἔκαναν τὰ συγκρουόμενα ποτήρια.

—Πλησιάζει ἡ λύσις τοῦ δράματος! σκέφθηκε ὁ ἀστυνομικός.

Ἀκολούθησε λιγόστιγμη σιωπή.

Καὶ ξαφνικά, μιὰ τρομερὴ κραυγὴ ἀκούστηκε. Μιὰ καρέκλα ἔπεσε. Κι' ὁ κόμης φώναξε:

—Δηλητηριάστηκα!.... Μιὰ φλόγα τρώει τὰ σωθικά μου!.. Δὲν σοῦ εἶπα νὰ κάνης ἔτσι, κακοῦργε!.... Στὸ δικό μου τὸ ποτῆρι ἔρριξες τὸ δηλητήριο;

Ὁ ἱερεὺς καὶ ἡ Ἔδιθ σηκώθηκαν ἀπ' τὰ καθίσματά τους καὶ κύτταζαν ἐμβρόντητοι τὸν κόμητα. Τὸ πρόσωπο τοῦ Οὔιμβολδ εἶχε πρασινίσει. Τὰ χαρακτηριστικὰ τοῦ προσώπου του παραμορφώθηκαν ἀπὸ τὴν ἀγωνία, τὰ μάτια του πετάχτηκαν ἔξω ἀπὸ τὶς κόγχες καὶ κρύος ἱδρὼς ἔλουσε τὸ μέτωπό του. Κρατοῦσε τὴν κοιλιά του μὲ τὰ δύό του χέρια καὶ ἐσφάδαζε.

—Μὲ φαρμάκωσες! οὐρλιασε σὲ λίγο. Μὲ σκότωσες, παλιάνθρωπε! Μὰ θὰ μοῦ τὸ πληρώσης πολὺ ἀκριβά αὐτό!

Καὶ τρελλὸς ἀπὸ τὴν ὀργὴ καὶ τὴν ἀτελπισία του, ἄρπαξε ἀπὸ τὸ τραπέζι τὰ ποτήρια καὶ τὰ πιάτα κι' ἄρχισε νὰ τὰ πετάη κατὰ γῆς. Ἡ Ἔδιθ ξεφώνιζε ἀπὸ τὴν τρομάρα της. Ὅσο γιὰ τὸν ἱερέα, ἀπὸ τὰ χεῖλη του ἔβγαιναν ἀκατάληπτες λέξεις. Ὁ κόμης εἶχε ὡρμήσει τώρα ἐπάνω του καὶ τοῦ ἔσφιγγε τὸ λαιμὸ μὲ τὰ δυό του χέρια!

—Μάλιστα, γρύλλισε ὁ Οὔιμβολδ, θὰ πεθάνω, ἀφοῦ ὅμως στείλω καὶ σένα στὸν ἄλλο κόσμο! Μοῦ μένουν ἀκόμα λίγες δυνάμεις γιὰ νὰ σὲ στραγγαλίσω. Τὸ δηλητήριό σου δὲν ἐνεργεῖ τόσο γρήγορα. Μόνος σου εἶπες, ὅτι πρέπει νὰ περάση ἕνα λεπτὸ τῆς ὥρας γιὰ νὰ φέρη τὴν ἐνέργειά του. Προφτάνω λοιπὸν νὰ σὲ πάρω μαζύ μου ἐκεῖ ποὺ πηγαίνω.

Τοῦ κάκου ὁ ἱερεὺς προσπαθοῦσε ν' ἀπαλλαγῆ ἀπ' τὸ σιδερένιο σφίξιμο τῶν χεριῶν τοῦ κόμητος. Καὶ σὲ μιὰ στιγμή, οἱ δυὸ ἄνδρες κυλίστηκαν μαζὺ στὸ πάτωμα. Ἡ Ἔδιθ ἔμεινε σὰν ἀπολιθωμένη. Δὲν μποροῦσε πειὰ οὔτε νὰ φωνάξη. Ὁ παπᾶς ἔβγαλε μερικὰ ἀκόμα βογγητὰ κι' ὕστερα σώπασε γιὰ πάντα, αὐτὴ τὴ φορά. Ὁ Οὔιμβολδ προσπάθησε ν' ἀναστηρωθῆ. Μὰ δὲν εἶχε πειὰ τὴ δύναμι νὰ στηριχθῆ στὰ πόδια του. Τὰ χεῖλη του ψιθύριζαν:

—Ὁ θάνατος!.... Ὁ θάνατος!.... Τὸν αἰσθάνομαι!.... Πεθαίνω ὅμως εὐχαριστημένος, ἐπειδὴ σὲ παίρνω καὶ σένα μαζύ μου στὸν Ἅδη!.... Ἄχ! πῶς ἤθελα νὰ σᾶς σκοτώσω ὅλους!....

Κι' ἔπεσε καὶ πάλι στὸ πάτωμα, πτῶμα πάνω στὸ πτῶμα τοῦ ἱερέως!

Ἡ Ἔδιθ θέλησε τότε νὰ φύγη. Κόντευε νὰ τρελλαθῆ ἀπὸ φρίκη, ἀντικρύζοντας τὰ δυὸ ἐκεῖνα πτώματα μὲ τὰ παραμορφωμένα χαρακτηριστικά, μὲ τὰ γυαλένια μάτια, μὲ τὰ ἀνεστραμμένα χέρια. Ἔκανε μηχανικὰ μερκὰ βήματα πίσω κι' ἔφτασε στὴν πόρτα. Ἔξαφνα, ἕνα κρύο χέρι τὴν ἔπιασε ἀπ' τὸ λαιμὸ καὶ τὴν ἀνάγκασε νὰ σταματήση. Ἡ Ἔδιθ ἔχασε αὐτὴ τὴ φορὰ ἀπὸ τὸν τρόμο της καὶ τὰ τελευταία ὑπολείμματα τῆς ψυχραιμίας της.

—Εἶνε ὁ θάνατος! εἶπε μὲ βραχνὴ φωνή. Ὁ θάνατος ποὺ μὲ κυνηγάει! Ὁ Οὔιμβολδ θέλει νὰ μὲ πάρη μαζύ του στὸν ἄλλο κόσμο! Ἄφησέ με, Οὔιμβολδ! Θέλω νὰ ζήσω!....

—Θὰ ζήσετε, μὶς Ἔδιθ Μπρούκς, ἀλλὰ στὴ φυλακή! τῆς εἶπε τότε κάποιος ἀπὸ πίσω της Μὲ θυμόσαστε, μίς; Εἶμαι ὁ παληός σας φίλος, ὁ Σέρλοκ Χόλμς!....

ΟΠΟΥ ΔΙΑΚΟΠΤΕΤΑΙ Η ΑΚΟΛΟΥΘΙΑ

—Ὁ Σέρλοκ Χόλμς!.... φώναξε ἡ Ἔδιθ, πέφτοντας στὰ γόνατα τοῦ ἀστυνομικοῦ.

—Σιωπή, ὄχι φωνὲς καὶ φασαρίες! Σηκωθῆτε, μίς. Ἔχουμε νὰ κουβεντιάσουμε. Ἐν πρώτοις, πρέπει νὰ σᾶς πληροφορήσω, ὅτι πρὶν ἀπὸ λίγο σᾶς ἔσωσα τὴ ζωή, μολονότι δὲν εἶχα αὐτὴ τὴν ὑποχρέωσι, ὕστερ' ἀπὸ κεῖνο ποὺ μοῦ κάνατε....

Ἡ Ἔδιθ, μισοπεθαμένη ἀπ' τὴν τρομάρα της, σωριάστηκε σὲ μιὰ πολυθρόνα. Ὁ Χόλμς κάθησε ἀντίκρυ της καὶ τῆς διηγήθηκε πῶς ὁ Οὔιμβολδ ἤθελε νὰ τὴν δηλητηριάση καὶ πῶς, χάρις στὴν ἐπέμβασί του, ἐδηλητηριάσθη αὐτὸς ὁ ἴδιος. Τῆς ἐδήλωσε κατόπιν, ὅτι κι' αὐτὴ ἄξιζε νὰ ὑποστῆ τὴν τύχη τοῦ ἐραστοῦ της, ἀλλ' ὅτι αὐτὸ δὲν τὸν συνέφερε, γιατὶ θ' ἀνετρέπετο τὸ σχέδιό του.

—Ἤθελε λοιπὸν νὰ μὲ δολοφονήση; ρώτησε μὲ φρίκη ἡ Ἔδιθ.

—Ναί, ἤθελε ν' ἀπαλλαγῆ ἀπὸ σένα, γιατί, καθὼς φαίνεται, ἀγαπάει κάποια ἄλλη, ἴσως τὴ γυναῖκα τοῦ Φράνς Κόρπερ. Κι' ἐσύ, πρὸς χάριν του, μὲ παρέδωκες στὴ συμμορία τῶν κιβδηλοποιῶν, ποὺ ἂν δὲν μ' ἔθαψαν ζωντανό, τό λάθος δὲν εἶνε δικό τους, οὔτε καὶ δικό σου.

—Τὰ ξέρετε λοιπὸν ὅλα;

—Ὅλα! Γνωρίζω ἐπίσης, ὅτι καὶ σεῖς ἀνήκετε στὴ συμμορία τῶν κιβδηλοποιῶν.

—Θεέ μου! Εἴμαστε λοιπὸν χαμένοι!....

—Πράγματι εἶσθε χαμένοι. Ὡστόσο, τὸ σφάλμα σας μπορεῖ νὰ ἐπανορθωθῆ, ἂν ἀπαντήσετε σὲ μερικὲς ἐρωτήσεις μου. Γιατὶ κι' ἂν δὲν ἀπαντήσετε, ἐγὼ σὲ λίγο θὰ τὰ μάθω ὅλα.

Ἡ Ἔδιθ, βλέποντας ὅτι τὰ ψέμματα δὲν θὰ ὠφελοῦσαν σὲ τίποτε, ἀναγκάστηκε νὰ ὁμολογήση τὰ πάντα. Ὡμολόγησε, ὅτι τὸ κέντρο τῆς κιβδηλοποιΐας ἦταν τὸ Σπρίγκφηλδ, ὅπ ἡ μηχανικὲς ἐγκαταστάσεις βρισκόντουσαν μέσα στὴν ἐκκλησία τοῦ χωριοῦ, ὅτι ὅλο τὸ χωριὸ μετεῖχε στὴν.... ἐπιχείρησι αὐτὴ καὶ τέλος εἰδοποίησε τὸν Χόλμς, ὅτι διέτρεχε τὸν ἔσχατο κίνδυνο, ἂν ἡ παρουσία του στὸ Σπρίγκφηλδ γινόταν γνωστή.

Κατόπιν ἡ ἄτυχη νέα, ἡ ὁποία γιὰ τὸν ἔρωτα ἑνὸς ἀθλίου εἶχε ὑποστεῖ τόση ἠθικὴ κατάπτωσι, ἐπληροφόρησε τὸν ἀστυνομικό, ὅτι τὴ στιγμὴ ἐκείνη ὅλοι οἱ κιβδηλοποιοί κι' αὐτὸς ὁ Πέρκινς καὶ ὁ Τζών, βρισκόντουσαν μέσα στὴν ἐκκλησία, ὅπου δούλευαν πυρετωδῶς. Ἐξήγησε τέλος στὸ Χόλμς, ὅτι ἡ συμμορία περίμενε τὴ νύχτα αὐτὴ τὸν Οὔιμβολδ καὶ τὸν παπᾶ, γιὰ νὰ τοὺς παραδώση τὰ κίβδηλα κι' ὅτι στὴν πόρτα τοῦ ναοῦ φύλαγε ὁ σκευοφύλαξ, ὁ ὁποῖος ἀπαγόρευε τὴν εἴσοδο σὲ κάθε ξένο.

—Ὡραῖα! Αὐτὰ ἀρκοῦν, τὴ διέκοψε ὁ Χόλμς. Τώρα δός μου τὰ χέρια σου νὰ τὰ δέσω. Ἔτσι.... Θαυμάσια... Καὶ τὰ πόδια σου τώρα. Δὲν πρέπει νὰ φύγης ἀπ' τὸν πύργο. Μὴ στενοχωρεῖσαι. Δὲν θὰ παραμείνης σ' αὐτὴ τὴν κατάστασι πολλὴ ὥρα. Σὲ λίγο ὅλα θὰ τελειώσουν. Ἄ! λησμόνησα νὰ σὲ ρωτήσω ἂν ὑπάρχει τηλεγραφικὸς σταθμὸς ἐδῶ.

Ἡ Ἔδιθ ἀπάντησε, ὅτι ὑπάρχει βέβαια τηλεγραφεῖο, ἀλλ' ὅτι λειτουργεῖ μονάχα τὸ καλοκαῖρι ποὺ παραθερίζουν ἐκεῖ ἡ πλούσιες οἰκογένειες τοῦ Λονδίνου. Μολαταῦτα, ἡ τηλεγραφικὴ συσκευὴ βρισκόταν ἐκεῖ καὶ τὸν χειμῶνα. Ἐπρόσθεσε ἀκόμα, ὅτι τὸ τηλεγραφεῖο βρίσκεται κοντὰ στὸ σπίτι τοῦ Φράντζ Κόρπερ, ἀκριβῶς πλάϊ στὴν ἐκκλησία.

—Καλά! εἶπε ὁ Χόλμς. Καὶ τώρα, ἄκουσέ με, Ἔδιθ. Ἂν ἡ ἀτοκαλύψεις σου αὐτὲς δὲν εἶνε ψεύτικες, θὰ καταλογισθοῦν στὸ ἐνεργητικό σου κατὰ τὴ δίκη καὶ θὰ μετριασθῆ ἡ ποινή σου.

Ἐντωμεταξύ, ὁ Χόλμς εἶχε δέσει γερὰ τὴ σατανικὴ αὐτὴ γυναῖκα πάνω σὲ μιὰ βαρειὰ καρέκλα, ἔτσι ὥστε νὰ μὴν μπορῆ νὰ πλησιάση στὸ παράθυρο καὶ νὰ φωνάξη. Ἀλλὰ κι' ἂν φώναζε δὲν θ' ἀκουγόταν, γιατὶ τὸ σφύριγμα τῆς χιονοθύελλας θάτνιγε τὴ φωνή της καὶ γιατὶ ἐξ ἄλλου ὁ δρόμος ἦταν ἐντελῶς ἔρημος.

Ὁ Σέρλοκ Χόλμς ἔτρεξε ἀμέσως κατόπιν στὴν ἐκκλησία. Ἡ στέγη της ἦταν χιονισμένη καὶ τὰ παράθυρά της φωτισμένα. Ψυχὴ ζωντανὴ δὲν φαινόταν γύρω. Ὡστόσο, μέσα στὴ νικτερινὴ ἐρημιὰ ἕνας ἄνθρωπος, ποὺ φοροῦσε ἕνα σκοῦφο στὸ κεφάλι καὶ κρατοῦσε κάτι στὸ χέρι, τριγύριζε σὰν φάντασμα γύρω στὴν ἐκκλησία, κυττάζοντας δεξιὰ κι' ἀριστερὰ μὲ τὸ ἄγριυπνο μάτι του. Ἀλλὰ ὁ διάσημος ἀστυνομικὸς τὸν εἶδε πρῶτος καὶ τὸν ἀνεγνώρισε. Ἦταν ὁ σκευοφύλαξ. Ἀπὸ τὴν Ἔδιθ, ὁ Χόλμς εἶχε ἤδη μάθει ὅτι ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς κρατοῦσε τὰ κλειδιὰ τῆς ἐκκλησίας.

Ὁ δαιμόνιος ἀστυνομικὸς σύρθηκε μὲ ἄκρα προφύλαξι κατὰ μῆκος τοῦ τοίχου ὡς τὸν νάρθηκα τῆς ἐκκλησίας, κοντὰ στὴν πόρτα καὶ κρύφτηκε ἐκεῖ.

(Ἀκολουθεῖ)

Ὁ δημιουργὸς τοῦ Σέρλοκ Χόλμς, Ἄγγλος ἀστυνομικὸς συγγραφεὺς Κόναν Ντόϋλ, σὲ ἡλικία 14 ἐτῶν.

(Ἀπὸ τὸ «Στράντ Μάγκαζεν»).